

Pohjolan Valon MysteeriKoulu
Kommentaari nro 4

VIHKIMYKSET
KAPPALE II
(s. 8-11)

VIHKIMYKSEN MÄÄRITELMÄ

Vihkimys on aihe, joka tulee enemmän ja enemmän julkiseen valoon. Ennen kuin montakaan vuosisataa on kulunut, vanhat mysteerit herätetään henkiin ja kirkossa tulee olemaan sisäinen ryhmä – sen ajan kirkossa, jonka ydin on jo muotoutumassa – jossa ensimmäinen vihkimys tulee eksoteeriseksi, mutta vain siinä mielessä, että ensimmäisen vihkimyksen suorittamisesta tulee ennen pitkää kirkon salaisin seremonia, joka toimitetaan eksoteerisesti kuten eräs niistä mysteereistä, joita pidetään määräaikoina ja johon osallistuvat ne, joita se koskee. Sillä tulee olemaan myös samanlainen asema vapaamuurareiden rituaaleissa. Tässä seremoniassa ne, jotka ovat valmiita ensimmäiseen vihkimykseen hyväksytään julkisesti Loosiin jonkin sen jäsenen luvalla, jonka suuri Hierofantti on valtuuttanut tekemään niin.

Tiibetiläinen opettaja tarjoaa meille suuren lupauksen, jonka siemenet ovat jo itä-mässä tämän päivän maailmassa. Yleinen kiinnostus vihkimyksen riitteihin syvenee ja voimistuu tulevina vuosisatoina. Organisaatiot, jotka ovat ohjailleet monien ihmisten henkistä elämää, tulevat ennen pitkää olemaan suorassa yhteydessä planeettamme henkiseen Hierarkiaan. Näiden organisaatioiden sisäisissä pyhäköissä ensimmäisen asteen vihkimys tullaan vahvistamaa julkisesti Hierarkian jäsenen toimesta. Mikäli tämän hetken tietoon ei tule muutosta, näyttää todennäköiseltä, että vihkijänä (ainakin ensimmäisen vihkimyksen suhteen) tulee toimimaan Kristus itse. Kun tietyt perustavaa laatua olevat muutokset ovat antaneet vaikutuksensa kirkkoon sekä vapaamuurariuteen, Kristus voi yhdistää itsensä suoraan molempien näiden ryhmien sisäisiin tietäjiin.

Kristittyjen mielestä voi tuntua oudolta ajatus, että Kristus voisi yhdistyä vapaamuurareiden kanssa, mutta vapaamuurariveljeys edustaa symbolisesti Vihkimyksen Mysteereitä ja sen kohtalolla Uudella Aikakaudella on todella suuri henkinen merkitys. Samoin tulevat monet muutkin esoteeriset koulut esittelemään kokelaansa Vihkijälle. Täten monista eri kurinalaisista koulukunnista edistyy vihkimykseen valmistautuminen. Tässä prosessissa vapaamuurarius edustaa ensimmäistä sädettä, kirkko kakkossädettä ja esoteeriset koulut ja järjestöt erityisesti kolmatta sädettä.

Muinaisina aikoina oli olemassa monia mysteerikouluja. Niitä koskeva suunnitelma on nyt nostettu uudelleen esiin. Kaikkia mysteereitä ei tarvitse nostaa esiin, sillä niiden aika on jo mennyt ja ihmiskunta on siirtynyt niiden edustaman opetuksen yläpuolelle, mutta mysteereiden oleelliset asiat, joita esimerkiksi vapaamuurariudessa on vaalittu, täytyy nostaa esiin Uudella Aikakaudella ja sopeuttaa tämän päivän elämään ja tämän päivän ajattelutapaan. Sillä tämä sopeuttaminen tulee laajenemaan sekä vapaamuurariuteen että kirkon keskuuteen. Elämme selkeästi parhailaan siirtymäkautta, jossa mysteerit ovat nousseet esiin Vesimiehen aikakaudelle tyypillisellä tavalla eivätkä ne ole vielä perusteellisesti ymmärrettyjä.

Mysteereiden uuteen esiinnoisuun sisältyy ihmiskunnan suuri toivo. Merkurius on planeetta, joka ”johtaa mysteereihin” (Esoteric Astrology 549). Voidaan ajatella, että seuraavien seitsemänsadan vuoden aikana Vesimiehen aikakaudella Merkurius on hyvin vahvimmillaan, (koska se hallitsee toista dekanaattia eli kymmenen asteen jaksoa Vesimiehen merkistä) näinollen Vihkimykseen johtavat mysteerikoulut tulevat todella kukoistamaan. Meillä on edessämme vuosien valmistautumis- ja kokeilujakso. Nyt on siis aloitus tehty. Meidän tulee pysyä kärsivällisinä. Uuden tiedon leviäminen ei voi tapahtua yhdessä yössä. Perusta täytyy valaa kunnolla ja se tarkoittaa että mysteereitä hallitsevien perusteiden täytyy saada sulautua ymmärrykseemme.

Pohjolan Valon Mysteerikoulun käynnistäminen on nöyrä tapa, samoin kuin monet muut samantapaiset kokeilut, joita tehdään ympäri maailmaa ja jotka liittyvät ikaikaisten, ajattomien mysteereiden esiintuloon. Suomellakin on ollut oma mysteerikoulutraditionsa, johon on sisältynyt paljon mahdollisuuksia.

Tämä traditio täytyy herättää uudelleen henkiin ja sopeuttaa tämän päivän kulttuuriin ja sivilisaatioon. Se on suuri tehtävä ja se tulee auttamaan tämän kansakunnan sielun esilletuloa.

Neljän sanan määrittely

Kun me puhumme vihkimyksestä, viisaudesta, tiedosta tai koetuksen polusta, niin mitä me tarkoitamme? Me käytämme sanoja niin huolettomasti, että emme kiinnitä riittävää huomiota niiden merkitykseen. Ottakaamme esimerkiksi ensinmainittu sana. Monet määritelmät ja selitykset koskevat sen ulottuvuutta, valmistavia askeleita, vihkimysten välillä tehtävää työtä, sen tulosta ja vaikutuksia. Eräs asia ennen kaikkea muuta on selvää pinnallisimmallekin opiskelijalle ja se on, että aiheen valtavuus on sellainen, että kyetäkseen käsittelemään sitä asianmukaisesti, henkilön tulisi kyetä kirjoittamaan vihityn näkökulmasta. Jos näin ei ole, kaikki sanottu voi olla järkevää, loogista, kiinnostavaa, mutta ei tyhjää.

Tiibetiläinen esittää mitä mielenkiintoisimman ajatuksen: *lopullisen* lausunnon antaminen vihkimysaiheesta vaatii, että (tällainen – kääntäjän lisäys) lausunto on vihityn työtä. D.K. on totta kai suhteellisen korkean asteen vihitty (meidän näkökulmastamme, erittäin korkea asteinen vihitty). Hän on viisauden mestari, viidennen asteen vihitty – ei “nuori” eikä “vanha” kuten hän itse asian ilmaisee. Ne, jotka ovat opiskelleet hänen opetuksiaan vakavasti huomaavat, että kyseessä ovat vihityn opetukset, vaikkakaan hän itse ei halua ihmisten puhuvan niistä siten. Hän haluaa meidän käyttävän omaa mieltämme ja erotelukykyämme voimaa. Mikäli hänen kirjoituksensa vetoavat intuitioomme ja tuntuvat oikeilta myös Vastavuuden Lain/Analogian Lain kautta, silloin meillä on vapaus hyväksyä, toistaiseksi mitä hän on sanonut. Ainakin olisi hyvä, että *kokeilisimme*, hypoteettisesti hänen väittämiään. Mikäli intuitioimme tai sisäinen vahituksen äänemme ei vastaa, silloin meitä kehoitetaan olemaan hyväksymättä mitä hän on sanonut. Tämä vaikuttaa reilulta ja viisaalta.

Me ja suurin osa muistakin Mestari D.K.:ta lukevista eivät ole hänen asteisia korkeita vihittyjä. Emme ehkä ole vihittyjä lainkaan. Siksi on ehkä turvallisinta ajatella itseämme *oppilaina* – niinä, jotka vilpittömästi haluavat oppia esoteerista oppia ja käyttää oppimaansa ihmiskunnan palvelukseksi. Siksi se, mitä sanomme ja ajattelemme ei voi olla aukotonta. Parhaimmillaan se voi olla ”järkevää, loogista, kiinnostavaa tai ehdottavaa”. Näiden tekijöiden täytyy riittää, kunnes myös me olemme vastaanottaneet Viisauden Mestarin arvonimen.

Koko aihetta pitää lähestyä nöyryydellä ja “hyvällä suhteellisuuden tajulla” (DINA I 95), joka estää meitä liioittelemasta tai vähättelemästä mitään Opetusta koskevaa, itseämme oppilaina ja tuon opetuksen välittäjinä.

Olemme aloittamassa opintoja, jotka sitovat meidän useiksi elämiksi eteenpäin. Opimme nyt ainoastaa ABC:t tästä loistavasta aiheesta, mutta, jopa tämä kaikki on jotain niin erilaista suhteessa meidän normaaliin ajattelutapaamme verrattuna, että se tulee vaatimaan meiltä kaiken älykkyytemme, intuitioimme ja rakkautemme, jotta voisimme edes osittain sisäistää ja todentaa opiskelemamme asiat. Näin olemme siis lähteneet “*suureen henkiseen seikkailuun*”.

Englanninkielinen sana *initiation* (vihkimys) tulee kahdesta latinankielisestä sanasta, *in*, joka tarkoittaa jonnekin; ja *ire*, mennä; siten se tarkoittaa, *tehdä aloitus* tai astua sisään jonnekin. Se ottaa lähtökohdakseen, sen laajimmassa merkityksessä ja tutkimassamme tapauksessa, astumisen henkiseen elämään tai sen uuteen vaiheeseen. Se on ensimmäinen askel ja sitä seuraavat askeleet Pyhyden tiellä. Ihminen, joka on suorittanut ensimmäisen vihkimyksen, on siten kirjaimellisesti ottanut ensimmäisen askeleen hengen valtakuntaan ja on siirtynyt ihmillisestä valtakunnasta yli-inhimilliseen. Aivan kuten hän yksilöitymisessä (individualisaatio) siirtyi eläinkunnasta ihmiskuntaan, hän on astunut hengen elämään, ja ensimmäistä kertaa hänellä on oikeus tulla kutsutuksi “henkiseksi ihmiseksi” sanan teknisessä merkityksessä. Hän astuu nyt viidenteen tai viimeiseen vaiheeseen nykyisessä viisinkertaisessa evoluutiossamme. Kun hän on hapuillut Tietämättömyyden Salin läpi monien aikakausien kuluessa ja käytyään koulua Oppimisen Salissa, hän siirtyy nyt yliopistoon tai Viisauden Saliin. Kun hän on läpäissyt tämän koulun hän suorittaa loppututkimon ja saa oppiarvokseen Myötätunnon Mestari.

Koska sana “initiation – initiaatio = vihkimys” perustuu Latinan sanaan, joka tarkoittaa “aloittamista tai johonkin sisään astumista”, huomaamme välittömästi, että vihkimysprosessi liittyy Oinaan astrologiseen merkkiin. Se on eläinradan ensimmäinen merkki joka liittyy perimmiltään *aloittamiseen*. Toisesta kulmasta katsottuna Kauriin merkkikin on aloittamisen ja kulminaation merkki (Kauriin merkki on vihkimyksen tärkein merkki ja samalla myös Suomen sielun merkki, kuten tiibetiläinen on sen antanut kirjassaan *Kansojen kohtalo*). Ollessamme sitoutuneita vihkimysprosessiin, (huomatkaa, että tosiaankin kyessä on enemmän *prosessi* kuin *tapahtuma*) suoritamme ikään kuin ”uuden aloituksen” henkiseen elämään. Uudessa henkisessä ympäristössä tarjotaan aina uusi mahdollisuus; uusien henkisten mahdollisuuksien

lisä tulee tuomaan tulosta, ja sen mukana kelpoisuus olla vaikuttavampi ja tehokkaampi ihmiskunnan palvelutehtävässään.

Kuljemme Pyhyiden Polkua, mikä tarkoittaa että pyrimme kohti *puhtautta* ja samalla kohti *kokonaisuutta*. Pyrimme tulemaan ”kokonaisuiksi”. Tämä polku johtaa planeettamme korkeimpiin ulottuvuuksiin, sen jälkeen muihin planeettoihin, sen jälkeem aurinkoomme, toisiin tähtiin ja konstellaatioihin ja niidenkin yläpuolelle. Mutta, yksi asia kerrallaan - emme varmasti vielä osaa ajattella ’galaktisesti’, kun rotunakaan häidin tuskin pystymme kontrolloimaan tunneperäisiä reaktioitamme. Suhteellisuudentaju (Agni Yogassa Opetuksessa termi tunnetaan sanalla: ”co-measurement” =rinnakkais-arviointi) on korvaamaton avu turvalliseen ja tervehenkiseen Pyhän Polun kulkemiseen. Ilman sitäkin on mahdollista kulkea *polkua*, mutta mihin se johtaakaan? Ainoastaan harhoihin (glamouriin = tunnetason harha, illuusion = mentaalitason harha). Harhojen kautta kulkeminen on ajan hukkaa, joka viivästyttää todellista ja tehokasta palvelun toteutumista.

Vihkimyksellä on todella suuri merkitys, sillä tosiasiaassa, se merkitsee *luomakunnan vaihtoa*. Ihminen on neljännen luomakunnan jäsen. Sielujen luomakunta/valtakunta on viides luomakunta ja sen porttien läpi initiaatio riitit päästävät vain kunnollisesti valmentautuneen kandidaatin. Kun Lemurian eläinhimisestä tuli ihminen, se oli merkityksellinen (kohtalokas – käänt. lisäys) planetaarinen tapahtuma. Kun miljoonat tämän päivän miehet ja naiset tulevat enemmäksi - kuin vain pelkästään ihmisiksi, astumalla viidenteen luomakuntaan vihkimysprosessin kautta, silloin koetaan myöskin kohtalonomainen planetaarinen tapahtuma. Valmistaudumme nyt tuohon siirtymään, vaikkakaan kaikki ihmiset eivät ole tällä hetkellä valmiita muutokseen, eivätkä tule sitä olemaan vielä pitkään, pitkään aikoihin. ”Loppitutkinto” tulee jokaisen kohdalle oikealla hetkellä ja oikeaan aikaan ja sen hetken määrittää Aurikoenkeli sekä Mestari, jonka alaisuudessa kandidaatti toimii.

Vihitty ihminen on ”henkinen ihminen”. Meidän tämän hetkinen planetaarinen opintosuunnitelmamme on viisijakoinen – vaikkakin muita, korkeampia (-taajuisia – käänt. lisäys) jokoisuuksia väikyy edesämme. Kehittynyt ihminen on tasapainoinen astumaan viidenteen ja viimeiseen vaiheeseen nykyisessä mahdollisuuksia piilevässä kehityksessään. Mahdollisuudet viidenteen luomakuntaan astumiseksi ovat erittäin suuret, mutta niitä ei koskaan pidä ymmärtää itsekkäästi. Tosiasiaassa, kukaan, jonka motivaatiot ovat itsekkäitä, ei voi astua tuohon luomakuntaan. Monet motivaatioistamme ovat yhä tiedostamattomia ja siksi meidän tulee tutkia sydäntämme uutterasti, varmistuaksemme motivaatioidemme epäitsekkydestä ja palveluun orientoituvuudestamme. Saavutuksemme epäitsekkyudessa kasvavat, mitä pidemmälle ’matkaamme’ Pyhyiden Polulla.

Seuraava analogia opintoprosessista on erittäin tärkeä ja sen pitäisi auttaa selventämään koko vihkimysprosessia opiskelun näkökulmasta katsottuna:

”Kun hän on hapuillut Tietämättömyyden Salin läpi monien aikakausien kuluessa ja käytyään koulua Oppimisen Salissa, hän siirtyy nyt yliopistoon tai Viisauden Saliin. Kun hän on läpäissyt tämän koulun hän suorittaa loppitutkinnon ja saa oppiarvokseen Myötätunnon Mestari.”

Huomaa, että kulkiessaan Tietämättömyyden Salin läpi (pitkälti *pisin* ihmiskokemuksista) ihminen on yhä ’sokea’ tai juuri ja juuri näkevä ja siksi *hapuileva*. Hän ei pysty oikein ajattelemaan, vaan voi vain tunnistella ja kulkea tunteiden avulla tietään. Tietämättömyyden Sali on ensimmäinen evoluution vaihe.

Kolmannen (kahdestatoista) terälehdhen avautumisen aikaan egoinen lotus toimii riittävästi, niin että ihminen pystyy ajattelemaan jotenkin ja on valmis astumaan Oppimisen Saliin. Tämän Salin tarkoituksena on tiedon hankkiminen. Tuo tieto ei ole vielä viisautta sillä sen hankkimiseen tarvitaan monta kokemuksen inkarnaatiota. Eräästä käytännön näkökulmasta katsottuna, viisaus on tiedon kokemukseen perustuvaa oikeaa käyttämistä. Asialle on myös muita ja korkeampitasoisia määritelmiä.

Vihkimyksen opintosuunnitelma opetetaan Viisauden Salissa, joka sisältää kaikki ne prosessit ja kokemukset, jotka johtavat yksilön kaikkien normaalin viiden vihkimyksen läpi Mestariuteen asti. Persoonan ollessa pääsääntöisesti tiedon väline, sielu on vastaavasti viisauden elin. Viisauteen kuuluu vääjäämättä sydän chakran toimiminen (vähintäänkin) eikä viisaus voi koskaan puhjeta täyteen kukkaansa ennenkuin rakkaus on läsnäolevaa.

Meille saattaisi olla hyödyksi tutkia ensimmäiseksi *tiedon, ymmärryksen ja viisauden* eroja tai yhteyttä. Vaikka tavallisessa puheessa niitä käytetään usein toistensa asemesta, teknisesti käytettynä niillä on kuitenkin eri merkitys.

Nyt seuraavaksi joitakin teknisiä yksityiskohtia. Kun opiskelemme Vihkimyspolun prosesseja, meidän täytyy käyttää viidettä, konkreettisen tiedon säde sädettä, termien määrittelemisessä. Viides säde on

korvaamaton *todellisen* vihkimyksen saavuttamisessa. Ensimmäinen ja todellinen vihkimys (Hierarkian näkökulmasta katsottuna) on *kolmas* vihkimys (Transfiguraatio-vihkimys) ilmentäen viidettä sädettä – Ainoan Vihkijän (Sanat Kumara) sitä hallitessa. Kahta aikaisempaa vihkimystä pidetään ”Kynnyksen Vihkimyksinä”. Ne ovat laadultaan valmentavia.

Tieto on Oppimisen Salin tuotetta. Se voitaisiin määritellä inhimillisen löytämisen ja kokemuksen yhteissummaksi. Se voidaan havaita viidellä aistilla ja sitä voidaan rinnastaa, diagnosoida ja määritellä inhimillisen älyn avulla. Se on se, josta me voimme tuntea mentaalista varmuutta tai se, josta me voimme varmistua kokeen avulla. Se on taiteiden ja tieteiden tiivistelmä. Se koskee kaikkea, joka käsittelee asioiden muotopuolen rakentamista ja kehitystä. Sen vuoksi se koskee kehityksen aineellista puolta, ainetta aurinkokunnassa, planeetassa, inhimillisen evoluution kolmessa maailmassa ja ihmisten kehoissa.

Tässä annetaan tiedon määritelmä. Konkreettista mieltä tarvitaan tiedon hankkimisessa. Mentaalinen käyttöväline, joka koostuu alemman mentaalitason neljän alatasen aineesta, on väline, jota käytetään tiedon hankkimisessa. Harjaantumattomalla mielellä ei ole mahdollisuutta todelliseen tietoon. Näyttää siltä, että kuluu satoja tuhansia, jopa miljoonia vuosia valmentaa mieltä niin, että se voi käyttää viittä aistiaan tavalla, jota tarvitaan oikeanlaisen tiedon hankkimiseksi. Nykyaikainen, älykäs ihmiskunta on saavuttanut pisteen, jossa tiedonhankinta on erittäin nopeaa ja koemme parhaillaan mitä tarkoittaa ”tiedon räjähdys”. Tähän räjähdykseen liittyy tiettyjä vaaroja ellei ”sydän-mielen” viisautta ole mukana tiedon suodattamisessa.

Yksi vakaan psyyken peruspilareita on oikeanlainen tieto. Jos olemme epävarmoja ”elämän tosiasioista” voimme elää vain arvausten ja epäilyjen varassa elämän kokemusten läpi ja näin tehdään monia, jopa katastrofaalisia virheitä. Kaikilla meillä on sellaisia tietämättömyyteen perustuvia onnettomia kokemuksia - monet niistä kylläkin jo kauan sitten unohtuneet – armeliaasti.

Tiedon tavoittelu on siis mentaalisen varmuuden tavoittelua. Sen avulla ihminen lakkaa olemasta elämän prosessien uhri ja hän voi astua luottavaisemmin Mestariuden tielle. *Totuuden* käsite nousee esiin ajatellessamme tiedon hankkimisen luonnetta. Ihmisen ollessa keskittynyt tunnekehoonsa, totuudella ei ole suurta merkitystä ja halut ja niiden täyttäminen merkitsevät paljon.”Totuus asioista” ei ohjaa haluja, jotka johtavat ainoastaan epätoivoon ja viivytykseen. Lopulta ihminen pyrkii tietämään laajemman asiayhteyden luonteen, sillä siihen hän on liittynyt pakotakin. Todellinen erottuu epätodesta niin, että pitkä harhassa eläminen voi päättyä. *Oikean, asianmukaisen* tiedon hankkiminen on erittäin tärkeä *henkisen* kehityksen askel.

Toiset henkisiin asioihin osallistuvat väheksyvät tiedon ja mielen arvoa. Vaikka onkin totta, että mieli voi olla ”totuuden tappaja”, siitä voi myös tulla ”totuuden paljastaja”. Vihkimys ei ole mahdollinen niille, joilla ei ole riittävästi todellista tietoa. Toisaalta, vihkimys ei myöskään ole mahdollinen niille, joiden tieto ei ole riittävästi muuntunut viisaudeksi.

Tiedon elin on alempi mentaalinen käyttöväline, joka liittyy pääasiallisesti kurkkukeskukseen, jota hallitsee Saturnuksen ja Maan planetaariset voimat. Käytännöllisen tiedon hankkimiseen ja hyödyntämiseen tarvitaan erityisesti tieteen ja konkreettisen tiedon viidettä sädettä. Seitsemäs säde, joka työskentelee läheisesti viidennen ja siihen läheisesti liittyvän kolmannen säteen kanssa, on tärkeä käytännöllisessä hyvin ajoitetussa toteutuksessa.

Tiedon liittyessä pääasiallisesti muotoon, se liittyy sitä kautta persoonaan. Kun taas viisautta liittyy muotoa vailla olevaan ja täten sieluun sekä korkeimpiin ulot-

tuvuuksiin sisältäen hengen. Monta elämää saattaa kulua tiedon etsinnässä. Tällaisena aikana, joka on tiukasti mentaalista tiedon hankintaa, tunnearvot ja sielun arvo saattavat jäädä taka-alalle ja ihminen voi vaikuttaa yksipuoliselta tai tasapainottomalta. Kuitenkaan minkään sisäisen psyyken tasapainoa ei voida määritellä yhden elämän todistuuaineiston perusteella. Täytyy aina nähdä suuri kokonaiskuva ja todellisuudessa ainoastaan sielu tietoisuus ja Mestarin tietoisuus voi nähdä sen. Joskus elämä, jossa on valtavan suuri epätasapaino suhteessa johonkin erityiseen tavoitteeseen, saattaa olla tarpeellinen suuremman tasapainon saavuttamiseksi kokonaisuuden kannalta. Onkin siis parempi olla määrittelemättä asioiden tasapainoa tai epätasapainoa, ellemmepysty näkemään ”sielun silmillä”.

Lopulta kuitenkin, Venus planeetan vaikutuksen alaisuudessa tieto muuntuu viisaudeksi ja silloin se ohjaa ns. ”rakastavan mielen” kehitystä. Tässä on kyseessä mentaalinen prosessi, jossa vallitsee ”arvostava lämpö”. Se on mentaalinen prosessi, joka tapahtuu kaiken-valaisevan sielun vaikutuksen alaisena.

Viisaus on Viisauden Salin tuotetta. Se koskee muodon sisällä olevan elämän kehitystä, hengen kulkua noiden alati muuttuvien käyttövälineiden kautta ja tietoisuuden laajentumista, jotka seuraavat toisiaan elämästä elämään. Se käsittelee asioiden olemusta eikä asioita itseään, se on totuuden intuitiivista käsittämistä, erillään järjeilykyvystä ja myötäsyntyistä havaintoa, joka kykenee tekemään eron väärän ja oikean, todellisen ja epätodellisen välillä.

Tässä on kaunis kuvaus viisaudesta erottaen sen tiedosta. Tieto on hankittu Oppimisen Salissa, viisaus taas Viisauden Salissa. Kun tieto liittyy pääasiallisesti muotoon, niin viisaus liittyy enemmän elämäaspektiin. Viisaus koskee ”todellista ihmistä” – todellista olentoa, joka on aina muuttuvien muotojen takana. Viisaus liittyy yhtä paljon henkeen (monadiin) kuin sieluunkin. Tietoisuus laajentuu jatkuvasti elämästä toiseen. Tieto kasvaa myös elämästä toiseen, mutta *tiedon kasvu* ei ole sama kuin *tietoisuuden laajentuminen*, joka on tavallaan *herkkyyden* kasvua ja kykyä rekisteröidä sellaista mitä aikaisemmin ei rekisteröinyt.

Filosofi tavoittelee todellista viisautta —se, joka *rakastaa* viisautta (philosophia). Filosofi käsittelee asioita ”yleisesti” – ei niinkään ”itsessään” tai ”erityisesti”. Viisas näkökulma näkee elämän mallin muodon ’takana’ ja ’sisällä’. Viisaus käsittelee ”oleellista” ja keskittyy mielen yläpuolelle. Viisaus määrittää usein myöskin nimellä ”buddhi” joka on yhtenevä *intuition* kanssa; ymmärtämistä ”suoran tiedon” kautta, ilman tarvetta käyttää työlästä järkiperaistämistä. Järkiperaistaminen on hyödyllinen tiedon hankinnassa ja sen avulla voidaan valmistaa tietä intuitiolle. Se kohottuu kohdatessaan todellisen intuition. Intuitiota eli viisauden ’elintä’ on kutsuttu myös ”puhtaaksi syyksi” (pure reason) joka ei liity loogiseen järjeistämisprosessiin. Puhdas syy ja perinteinen ”järjeily” ovat perusteellisesti eri asioita ja tämä on hyvä huomata.

Viisaus on synnynnäistä ihmisessä ja se on henkisen kolmion ominaisuus ja näinollen tietysti myöskin monadin. Ihmismonadi kuului henkiseen kolmiyhteyteen jo kauan ennen individualisaatiota eli kauan ennen kuin ihmismonadista tuli ihminen eli itsetietoinen neljännen luomakunnan jäsen ja ihmismonadi kastettiin viisauteen. Tosin korkeampien ulottuvuuksien viisauteen, jota ei voida välittömästi ottaa käyttöön alemmissa maailmoissa ilman individualisoituneen sielun kehitystä.

Ei pidä toivoa, että voisimme täysin kehittää intuitiotamme ja sen myötä viisautta ennenkuin olemme kehittäneet tietoa hankkivat ja tietoa käyttävät mielen osat. Tieto on välttämätön askel viisauden polulla. Ne, jotka pyrkivät jättämään tämän askelman väliin, luovat itselleen ongelmia tulevaisuudessa sillä he eivät pysty menestyksekkäästi tulkitsemaan ja kommunikoimaan maailmalle sitä, mitä intuitio ymmärtää ja näinollen luovat kuilun ”suoran tiedon” (suora, intuitiivinen ymmärrys totuudesta) ja sen esittämisen ja ilmaisun välille.

Herää kysymys: ”kuinka voidaan erottaa oikean väärästä”? Tiedon Polulla on mahdollista koota todistusaineistoa ja pyrkiä esittämään todisteita omiin oikeudenmukaisiin johtopäätöksiin perustuen. Kun todistusaineisto on riittävää ja johtopäätökset valmiita, voidaan sanoa, että hän *tietää*. Mutta ehkäpä ei tiedetäkään varmuudella. Ehkäpä on yksinkertaisesti päätetty, että hankittu tieto on riittävän totta ja paikansäilyttävä epäilyjen lopettamiseksi ja sitten vaan edetään olettamukseen, että sellainen tieto on totta.

Todellinen intuitio tai ”suora tieto” ovat sukua varmuudelle. Kun tämä toiminto toimii, silloin nousee sisäinen vahvistus tai varmuus, mikä ei ole riippuvainen ulkoisesta todistuksesta. Tuonkaltainen todis-

tusaineisto on lähinnä vain vahvistavaa. Varmuus tulee suoraan ja välittömänä rekisteröintinä ”asioiden totuuden lähteestä”. Einsteinilla oli tuollainen intuitio. Hän *tiesi* totuuden omasta suhteellisuusteoriastaan eikä yksikään toisinajatteleva raportti, viidennen säteen kokeilevan tieteen maailmasta, kykenisi himmentämään hänen varmuuttaan asiasta. Onneksi kokeellinen tiede ainoastaan vahvisti (pohjautuen kokemuksellisesti kerättyyn todistusaineistoon) sen mistä Einstein oli ehdottoman varma.

Ehkäpä on mahdotonta keskustella merkityksellisesti intuitiivisesta vakaumuksesta toisen kanssa, ellei asiasta keskustelevilla *molemmilla* ole kokemusta asiasta. Riittänee kuitenkin, että ’tietää’ (ilmeisesti) sellaista olevan olemassa (kuten monet ovat todistaneet sen olemassaolosta) ja, että syventää tietämystään, kunnes siitä tulee jotain suurempaa, viisaampaa ja intuitiivisempaa. On olemassa kohta, jolloin mieli hiljenee ja intuitio ottaa vallan – paljastaen näin pillossa olevan viisauden.

Se on enemmän kuin tämä, sillä se on myös Ajattelijan kasvavaa kykyä astua Logoksen mieleen, kykyä käsittää maailmankaikkeuden suuren näytelmän aito sisäinen luonne, nähdä sen tarkoitus ja harmonisoihtua enemmän ja enemmän korkeampien rytmien kanssa. Käsillä olevaa tarkoitustamme varten (joka on tutkia jonkin Pyhyyden Tietä ja sen eri asteita, sitä voitaisiin kuvata ”sisällämme olevan Jumalan valtakunnan” käsittämiseksi aurinkokunnassa). Ehkä se voitaisiin ilmaista mystikon ja okkultistin polkujen asteittaisena yhdistymisenä – viisauden temppelein rakentamisena tiedon perustuksille.

Viisauden on sanottu olevan kuitenkin enemmän kuin pelkkä intuitio ja tässä on kauniita sanoja kuvailemaan asiaa ”enemmän”: Viisauden avulla voimme astua Jumalan ajatuksiin (koska nuo ajatukset syntyvät atmisella tasolla – joka on taso, jolla Jumalainen Suunnitelma on laadittu). Ylläolevassa kuvauksessa tiibetiläinen liittää atman viisauteen samoin kuin aikaisemmin hän liitti intuition buddhiin. On selvä, että täysin kehittynyt viisus ei paljasta pelkästään Jumalaista Suunnitelmaa, vaan myös jotain Jumalallisesta Tarkoituksesta. Viisauden Salissa opetetaan monen asteisia luokkia. Ylemmät luokat tarjoavat näkökulmia, jotka ovat laajoja ja syviä.

Huomaa, että viisasta kutsutaan ”Ajattelijaksi”. Kun ihminen toimii sieluna, hän on ”Ajattelija”. Tosi määritelmä ihmisestä on ”Manas” – se ymmärretään ajatuksena, Ajattelijana ja Mielenä. Oivallamme, että intuitio (tavoitellen viisautta) on *sisäisemmin orientoitunut kyky* kuin mieli on (tavoitellen tietoa). Aistit, myöskin ylifyysiset aistit, voivat paljastaa tiedon mielelle. Viisauden hankinta ei ole riippuvainen sellaisista aisteista. Näinollen kyky, joka johtaa viisauden hankkimiseen on *hienovaraisempi* kuin kyky, joka johtaa tiedon hankkimiseen. Vihkimyksen Polulla, tietoisuus virittyy hienovaraisesti vähitellen; ”esoteerinen aisti” kehittyä ja todelliset sisäiset, kausaaliset rakennekaavat paljastetaan tietoisuudelle. Nämä paljastukset tapahtuvat Viisauden Salissa, jonka ensimmäinen vihkimys aloittaa.

Viisus on hengen tiedettä, kun taas tieto on materian tiedettä. Tietämys on erottavaa ja objektiivista, viisus on syntetisoivaa ja subjektiivista. Tieto jakaa, viisus yhdistää. Tieto erottelee (sivu12), kun taas viisus sulauttaa. Mutta mitä sitten tarkoitetaan ymmärryksellä?

Tässä kahtiajakoisuus tulee selväksi, todellakin. Nämä eroavaisuudet (vaikkakin yksinkertaistetut) on hyvä muistaa. Selvästikin Tiibetiläisen tarkoituksena on auttaa meitä jättämään alituisen tiedon tavoittelun päämäärä. Jos tiedon hankinta palvelee viisauden kasvua ja ilmentymistä, silloin kaikki on hyvin ja oikein. Muussa tapauksessa, jatkuva sisäistämätön ja käytäntöön toteuttamaton tieto on uhka henkiselle kehitykselle.

Huomatkaa kuinka Tiibetiläinen puhuu viisaudesta ”tieteenä”, ei taiteena. Viisus, omalla tavallaan, on yhtä täsmällistä kuin tieto – todella vielä täsmällisempääkin. Kun puhutaan taiteesta löydetään joitakin subjektiivisia vaikutelmia. Pohjimmiltaan on vain *yksi totuus* - vaikkakin perspektiivin täytyy olla oikea, jotta se (totuus) voidaan käsittää. Jotkut sanovat, että totuus on suhteellista, mutta voisi sanoa että, *suhteelliset totuudet ovat suhteellisia*. Totuus on se, minkä Yksiainoa Silmä, joka *näkee kaiken*, sulkee (ymmärryksensä) piiriin lopullisessa perspektiivissä.

Jos kurkkukeskus /chakra ja (jossain määrin) ajna keskuksset ovat tiedon keskuksiasia, niin silloin sydän chakra ja päälakikeskuksen-sydän-chakra ovat chakroja, jotka ovat yhteydessä viisauden kasvuun tietoisuudessa. Todellisen viisauden käsittämiseksi ja ilmaisemiseksi, on kaikkien näiden chakrojen oltava harmoniassa. Eikä vain Venuksen pidä olla aktiivinen elämässä, mutta myös Jupiterin (liittyen intuition ja tietoisuuden laajenemiseen). Myös Neptunuksen energioita tarvitaan, jotka liittyvät intuition Buddisella

tasolla.

Nämä kolme planeettaa - Venus, Jupiter ja Neptunus – liittyvät kaikki toiseen vihkimyksen, jona aikana ”sateenkaari sillan” tai antahkaranan kehityksestä johtuen, intuition merkitys alkaa muuttua todelliseksi, kehittymään pyrkivälle yksilölle.

Ymmärtäminen voidaan vaikkapa määritellä, Ajassa olevan Ajattelijan kykynä, tarkoituksenmukaiseen tietoon viisauden perustaksi, joka mahdollistaa hänen omaksua asioita muodon maailmasta, hengen maailmaan ja vastaanottaa inspiraation välähdyksiä, jotka tulevat hänelle Viisauden Salista ja yhdistää nämä Oppimisen Salin tosiasioihin. Ehkä koko ajatuksen voisi ilmaista seuraavasti:

”Ymmärtämisen” tärkeä määritelmä annetaan tässä. Tiibetiläisen näkemyksestä katsoen, se on *yhdistävä* kyky. Huomatkaa että, viisaus ei sitoudu aikaan, vaan enemmänkin ikuisiin totuuksiin. Ymmärrys taas ottaa huomioon ajan yhtälön, joka sen täytyy tehdä, jotta viisaus tulisi asianmukaisesti ja ”ymmärtäen” käytetyksi.

Ymmärrys on *mukauttava* kyky, yhdistäen hengen materiaan ja materiaan henkeen. Huomatkaa, että vaikka tieto on ”viisauden perusta”, niin ilman ymmärrystä se ei yhdisty siihen, mitä intuitio paljastaa viisauden maailmasta. Yleensä viisaudet tulevat ”inspiraation välähdyksinä”. Nämä ”välähdykset” viittaavat siihen, että ”nopeat” planeetat Merkurius ja Uranus ovat mukana välittämässä viisautta normaaliin tietoisuuteen.

Ymmärrys siten, ei siis ole täysin Oppimisen Salin tai Viisauden Salin tuotos. Toimiessaan siltana näiden kahden välillä, se on luultavammin yhteydessä toiseen Rakkaus-Viisaus säteeseen - *yhdistävään* säteeseen. Viisaus taasen, voitaisiin yhdistää ensimmäiseen säteeseen ja tieto, yleensä ottaen, kolmanteen säteeseen (pitäen, tässä tapauksessa, tiedon viidettä sädettä kolmannen säteen alasäteenä).

Viisaus käsittää Itsen, tieto käsittelee the ei-itseä, kun taas ymmärrys on Egon näkemys tai Ajattelijan tai hänen suhteensa näiden välillä.

Tässä meillä on erinomainen tiivistelmä. Haluamme hyödyllisiä määritelmiä, jotka tuovat selvyyttä ja tasapainoa ajatusprosessiin. ”Itse” on henki eli monadi. Sielu ei ole Itse, paitsi ehkä väliaikaisessa ja suhteellisessa mielessä. Materia on ”ei-itse” (not-self), mutta radikaalista perspektiivistä ajateltuna ”ei –itseä” ei olekaan. Ymmärrys taas on sielusta ja yhdistää ”Egoon” tai ”Ajattelijaan”.

Tietysti sanotaan, että sielun ominaisuuksia ovat viisaus ja tieto, mutta olisi ehkä selvintä ajatella sielusta sitä luonnehdintaa, mitä kutsutaan ”rakastavaksi-ymmärrykseksi” - toisen säteen nimenomainen ominaisuus. Kaikki sielut ovat arkityyppisesti toisella säteellä, riippumatta siitä, mikä on sielun säde (mikä voi olla yksi seitsemästä säteestä).

Tarkastellampa elämäämme. Mitä me oikeastaan *tiedämme* tai *luulemme tietävämme*? Miksi ajattelemme että, tiedämme sen? Mitä paljastaa *viisaus*? Milloin ja missä määrin toimimme suhteessa Viisauden Energiaan? Mitä me sitten tiedämme sielusta ja hengestä? Mikä on näkemyksemme elämän ikuisista totuuksista? Ja mitä me lopulta oikeasti *ymmärrämme*? Millä tavoin harjoitamme kykyämme rakastavaan ymmärrykseen ja kuinka voimme tehdä sitä vielä menestyksekkäämmin? *Ymmärrys* vaatii, sen hetkisen muodon/olosuhteiden, oikeudenmukaista arvostamista. Viisaus on absoluuttisempi ja paljastaa Jumalan perspektiivin muodosta huolimatta. Ymmärrys punnitsee molempia, niin Jumalan kuin ihmisenkin näkökulmaa. Viisaus on sitä, mitä lopulta haluamme saavuttaa ja ymmärrys paljastaa parhaan ja muotoa kunnioittavimman polun, viisauden päämäärän saavuttamiseksi.

Lyhyesti sanottuna, viisautta täytyy soveltaa täydessä ymmärryksessä olosuhteisiin, siinä suhteessa mihiin täydellinen tieto on olemassa. Kuinka menestyksekkäästi sulautamme nämä kolme? Samalla kun me, (Elämän Polulla harjoittelijat), valmistelemme itseämme Oppilaan Tielle joka, johtaa Vihkimyksen Polulle, saamme tilaisuuksia sulauttaa nämä kolme, täten sulauttaen hengen, sielun ja kehon maailman.

Tietämättömyyden Salissa muoto on se, mikä hallitsee ja materialistisella puolella on ylivalta. Siellä ihmisen painopiste on keskittynyt persoonaan tai alempaan itseen. Oppimisen Salissa korkeampi itse tai Ego pyrkii saamaan hallintaansa muodon, kunnes vähitellen saavuttaa tasapainon, jolloin ihmistä ei hallitse täysin kumpikaan. Myöhemmässä vaiheessa Ego alkaa hallita yhä enemmän kunnes, Viisauden Salissa se jo hallitsee kolmessa alemmassa maailmassa ja lisääntyvässä määrin luontainen pyhyys ottaa herruuden/mestariuden.

Uusi tärkeä näkökulma viittaa kolmen Salin hallitseviin välittäjiin (agencies). Aloittaen tietämättömästi Oinaassa, muoto hallitsee juuri yksilöllisöityneessä

(individualized) ihmisessä. Paljon myöhemmässä kehitysvaiheessa, saavutetaan Vaa`assa tasapaino hengen ja materian välillä (tai ennemminkin sielun ja persoonan välillä), jolloin kumpikaan vastapuoli ei ole hallitsevana. Lopulta Viisauden Polulla, korkeampi itse, tai todellinen Ego saavuttaa lisääntyvässä määrin hallinnan ja hallitsee muodon ja materian, josta muoto koostuu.

Missä kohtaa polulla *me* sitten seisomme? Se on nyt aivan selvää että, täysin oppineita/viisaita emme vielä ole, koska silloinhan olisimme Viisauden Mestareita, eikä meillä olisi edes tarvetta tämän kaltaiseen opiskeluun, mihin olemme nyt sitoutuneet. Mutta ei muutokaan meitä täysin hallitse, koska jos hallitsisi, emme välittäisi oppia tuntemaan Mysteereitä. Siis seisomme jossain sillä *välillä* – jossain sielun ja muodon välisessä kamppailussa.

Auttakoon opiskelumme Vihkimyksen Tiellä, kallistamaan painopistettä sielun hallintaan päin ja siitä sielun täyteen hallintaa ja lopulta hengen alaisuuteen. Vihkimyksen Mysteerit ovat tarkoitettu helpottamaan tässä prosessissa, jossa sielu vähitellen alkaa hallita persoonaa ja lopulta edeten siihen että, henki hallitsee sielua. Meidän persooniemme, (jotka nyt ovat sitoutuneet oppimaan ja omaksumaan sen mitä opimme Mysteereistä), täytyy kyetä yhteistyöhön korkeimpien Voimien kanssa, oppimalla pitäytymään Säännöissä ja tottelemaan Lakeja, mikä johdattaa tietoisuutemme ja elämämme korkeammille tasoille – *kaiken tarkoituksena* vain ihmiskunnan ja tämän planeetan *alempien tasojen* palveleminen, Henkisen Hierarkian ohjauksessa - kaikki valmistuvat Vihkimyksen Koulusta, mikä johtaa lopulta Mestaruuteen. Se piiri, mitä kohden me kilvoittelemme, ei ole se mitä olemme kutsutut palvelemaan. ”Katseemme olkoon suunnattu ylöspäin” ja ”apumme alaspäin”. Tästä syystä me etsimme tullaksemme vihityiksi. Mikään muu syy ei tule olemaan riittävää, kuin tämä epäitsekäs, palveluun-orientoitunut syy, tuomaan meitä Ensimmäisen Hierofantin –Kristuksen Läsnaöloon.

**Valoa, Rakkautta ja Voimaa Kaikille,
Pohjolan Valon MysteeriKoulu**